

Jan Papáček: Internet, telefon a handicap na samotě u lesa

Zdálo by se, že sluchové postižení je snadno kompenzovatelné moderní technikou a že by se dalo pracovat pomocí internetu někde na samotě u lesa. No, ale zkuste to.

Kdysi jsem bydlel v panelovém domě ve městě, a když jsem si jako silně nedoslýchavý pustil televizní zprávy pěkně nahlas, tak všichni mí sousedé v ostatních bytech skákali. Odstěhoval jsem se tedy do staré chalupy se zahradou na samotu u lesa, potom jsem zjistil, že asi za tři sta korun lze zakoupit kvalitní kabelová naslouchadla k televizi, zvuk pro posluchače je vynikající a okolí není rušeno. Inu je třeba sledovat vývoj a možnosti techniky.

Internet je skvělá věc, ale my dříve narození jsme se ve škole učili psát ještě na psacím stroji a výpočetní technika tehdy byla ještě v plenkách. Šel jsem se na to podívat do obecní knihovny, ale oni zrovna měli nemocnou knihovnici a bylo přechodně zavřeno. Tak jsem dal řeč se starostou, naučil mne základy internetování, pověřil mne zastupováním v knihovně, a zbytek se učím od mládeže, co chodí do knihovny na facebook. Kupní síla zdravotně postižených je trochu malá, aby měli internet zavedený i na samotě u lesa, ale dá se chodit do knihovny alespoň jednou týdně a věnovat se tomuto zázraku. V průběhu času snad ceny připojení v odlehlých končinách se stanou dostupné i pro handicapované.

Kdo dnes nemá mobil, jako by nebyl. Šel jsem teda koupit nějaký přístroj do městečka, mají tam tři prodejny na mobilní telefony, ale pro silně sluchové postižené asi nic a navíc těžká domluva s prodavači. Zajel jsem pak na nákup do krajského města. Z jedné prodejny mne posílali do druhé. Nakonec mi jeden mladý a neochotný prodavač něco prodal. Bylo to bez obalu či pouzdra a to jsem chtěl také, bylo mi nabídnuto luxusní a nepraktické pouzdro, to jsem nechtěl a vydupal jsem si levnější i šikovnější pouzdro. Když jsem si potom před odjezdem z krajského města na nádraží mobil prohlížel, zjistil jsem, že mi k němu zabalili obě dvě pouzdra. Vrátil jsem se do prodejny a chtěl jsem znovu mluvit s tím neochotným prodavačem - podavačem a on mi tvrdil, že mi ten mobil neprodával a že musím mluvit s vedoucím prodejny.

Čekal jsem tedy půl hodiny na vedoucího a ten tomu prodavači doporučil, aby se mi věnoval. Teprve tehdy jsem s ním mohl komunikovat a to omylem zabalené luxusní pouzdro mu vrátit. Zíral na mne jako nepřičetný. Bohužel, když si starý nedoslýchavý člověk chce za těžce našetřené peníze něco koupit z oboru internetu či mobilů, tak naráží na záhadnou komunikační bariéru a může být rád, že žije na samotě u lesa.

Pohoda venkova či život na samotě u lesa není už to, co bývalo. S nástupem globalizace ubylo pracovních příležitostí v zemědělství i lesnictví a člověk musí za prací z vesnice někam do města. Ale současný hektický způsob života s internetem, mobilem a dalšími vymoženostmi techniky je také dosti náročný. A pohoda venkova či soulad s přírodou může být lékem na tyto neduhy. Já osobně jsem dosti bezradný ve světě nových komunikačních technologií, ale umím odpočívat při práci na zahrádce. Cestu z města na venkov doporučuji i ostatním handicapovaným a dle dohody jim mohu pomoci. V životě je dobré okusit různé způsoby přívětivé i neuvěřitelné či nemožné a vybrat si pro stáří to nejlepší. Zkuste tedy žít s handicapem na venkově, mohu vám to umožnit.